

DICTATS MITJÀ

05

Praga despintada (1984)

Fa pena, Praga. La més gran acumulació d'arquitectura esplèndida que poden veure els ulls. Tota l'arquitectura civil des del gòtic fins al modernisme, quilòmetres de carrers on cada façana és una joia. Milers de cases increïbles. Però brutes, cobertes no de la gràcia dels segles, sinó de les crostes i la lletjor de la vellesa. Deslluïdes, despintades, decrepites, escrostonades. Ara, finalment, sembla que comencen a restaurar, a poc a poc, algun palau, alguna església. Ara. Quan els alemanys, bombardejats fins a l'arrasament, s'ho han refet ja tot, una pedra picada damunt de l'altra. I Praga no va patir les bombes. Ha patit la incúria, la burocràcia de carnet, això que tan bé coneixem aquí. Praga em fa pensar, sense voler, tan lluny, en les nostres ciutats, en València, en Barcelona. No per la grandesa: per la desgràcia.

Font: Joan F. Mira, *Punt de Mira*, 3i4, València.

Nombre de mots: 137

Observacions: fragment descriptiu d'un text assagístic; dificultat relativament alta, sobretot pel lèxic i, secundàriament, per les sibilants